

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνοτάμενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεῖομα, ἀληθεῖς παροτρύνει εἰς τὴν ἔκδοσιν ἡμῶν ἐπαρεσκεῖαι καὶ ἐκ τοῦ ἑπισημοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσις ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατος εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξέμνη δρ. 19. Τριμηνίᾳ δρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλιου Γρ. Δ. 50. Ἀγγέλιου Κόλλου καὶ Λοτῶν Ἀπεισιῶν οὐλίνια 10. Ἀρρακίῳ δολλάρ. 4. Λουστῶν Χρῶν φράγκ. Γαλλικὰ 25. Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήσιον μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὄδος Ἐδριάντου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Παρίσθεος Β' - Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 8

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ἐργαζόταν στὴν βιβλιοθήκῃ του, ὅταν τρία ξαφνικὰ χροπῆματα ἀκοοῦσταν στὴν πόρτα, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε κατὶ σοβαρό.

— Ἐμπρός!

Ἡ κυρία Ροζεμόντ μπήκε καὶ ὀποκλίθηκε. Ἦταν κόκκινη σὰν ντομάτα καὶ τόσο λαχανιασμένη, ποὺ μιλοῦσε μὲ κόπο.

— Ὑψηλότατε, εἶπε, φαντάζομαι πὺς δὲν ἐγκρίνετε τὸ παιγνίδι ποὺ ἐτοιμάζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἡ Μεγαλειοτάτη.

— Τί εἶναι πάλι;

— Ἡ Μεγαλειοτάτη καὶ οἱ δύο φίλες τῆς γράφουσι ἄσχημα πράγματα γὰρ τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα τοῦ τόπου, καὶ τὰ κρεμῶν στὸ λαϊκὸ τῶν περιστεριῶν νὰ τὰ μεταφέρουσι στὴν πόλιν.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς σηκώθηκε.

— Τί ἄσχημα πράγματα γράφουσι;

— Γράφουσι... Ὑψηλότατε, δὲ θὰ μὲ προδώσετε;

— Ὁχι, λέτε γρήγορα!

— Νὰ τί γράφουσι: Ἡ κυρία Ἀλβ... κατακλίθηκε μὲ τὴν κόρη τῆς καὶ οἱ φωνές τοὺς ἀκούγονταν στὸ δρόμο...

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν ταμπῶν παχέτατο μισθὸ καὶ ἵστοὺς φτωχοῦς δίνει μοναχὰ τὸ ξένο χρῆμα...

Ὁ κόμης Σ. Μ. φορεῖ μαύρη περὸν καὶ γιὰ τὰ μαλλιά του εἶναι κόκκινα... — καὶ καθεστῆς.

— Γὰρ ὄνομα Θεοῦ, φώναξε ὁ πρίγκηψ. Τί ἀδιόρθωτο μυαλό! Ἐφογῶν τὰ περιστερία;

— Τὰ περισσότερα εἶναι ἀκόμη ἀπάνω στὰ δέντρα, μὰ δὲ θ' ἀργήσουσι νὰ πετάξουσι... Ἐστρέξα νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ὑψηλότατάν σου εὐθὺς μόλις τὸ κατάλαβα.

— Κάμιατε πολὺ καλά.

Ἄν καὶ μὲς στίς φλέβες του ἀναψῆ ἓνα εἶδος πυρετοῦ, ὁ ἀντιβασιλεὺς, φαινομενικὰ ἤσυχος, ἐκπέμει-

σε μὴ μακριὰ καὶ λεπτὴ καραμπίνα, ἀπ' τὴν πανοπλία ποὺ στόλιζε τὸν τοῖχο.

Ὅλοι ἤξεραν πὺς ἦταν τέλειος σκοπευτής.

Χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτό, κατέβηκε στὸν κήπο.

Καθὼς τὸν εἶδαν, τὰ τρία κορίτσια ταραχτήκαν.

— Μίλλο ντὲ Νερβάλ καὶ Κάρολα ντὲ Λουί, σὰς συμβουλεύω νὰ γοριάζετε σπιτία σας καὶ νὰ ἐμολογήσετε τὴν ἀνοησία ποὺ ἐκάματε.

Δὲν τοὺς πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό νὰ παρακούσουσι. Κατέβασαν τὸ κεφάλι, ὀποκλίθηκον καὶ ἔφυγον.

— Ὅσο γὰρ σένα, Ζίνα, κοίταξε τί θὰ κάμω τώρα καὶ θὰ τιμωρηθῆς ἀρκετὰ.

Ἐνθ' ἡ μικρὴ βασίλισσα, χλωμῆ, παρακολουθεῖσα ὅλα του τὰ κινήματα, ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ἔφραξε μὲ τὸ βλέμμα τὸ δέντρο, εἶδε ἓνα λευκὸ περιστερὶ εἰς ἓνα κλαδί, ποὺ ἀπ' τὸ λαϊκὸ του κρεμῶταν ἓνα τετράγωνο χαρτί. Σκόπευσε καὶ προβόλησε.

Μερικὰ πομπόουλα σκορπίστηκαν ἀνάμεσα στὰ φύλλα, ὕστερα ἓνα σωματάκι στρεφόμενον καὶ ἔβασε μπρὸς στὰ πόδια τῆς Ζίνας.

— Ἀχ, θεῖε μοι! στέναξε ἡ μικρὴ.

Τὸ περισσότερον σπαρτάρησε μὴ στιγμὴ, μὰ ἦταν πληγωμένο θανάσιμα καὶ σὲ λίγο ἔμεινε ἀσάλευτο.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐσεκόλλησε τὸ ματωμένον χαρτάκι καὶ χωρὶς νὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, τὸ ἔσπασε.

— Ἄλλο τώρα εἶπε.

Ἡ Ζίνα βόδλωσε εἰς ἀπὸ τὰ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Μὲ τὴν τουφεκίαν, τὰ περισσότερα τρομαγμένα πετάξαν μακριὰ ἀπ' τὸ δέντρο τοῦ θανάτου.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς σκόπευσε καὶ πάλι. Καὶ πάλι τὸ χροπῆμά του πέτυχε: Ἀπὸτερο ποῦλι, τραυματισμένο, ἔφησε κραυγὴς γομᾶτες δ' ὄνη καὶ ἄγνια.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ ὁ θεὸς τῆς τὴν ἐπρόσταξε νὰ μείνῃ.

Τὴν ἔβιασαν τὰ δάκρυα.

— Ἄχι! τὰ περισσότερα μου! Τὰ περισσότερα μου!

— Σὸ εὐὸν σου τὸ θέλησε!

Σὲ λίγο τέσσαρα-πέντε ποῦλιὰ ἐσεφοχόσαν πάνω στὴ χλόη τοῦ κήπου.

Μόνο ἓνα περιστερὶ ἔμεινε ἀκόμη καὶ πάνω ἀπ' τὸ λαϊκὸ του κρεμῶταζε κρεμασμένο τὸ τετράγωνο χαρτάκι.

Καὶ πάλι ὁ ἀντιβασιλεὺς προβόλησε, μὰ ἀπὸ τὴν φορὰ ἀπέτυχε. Ἡ σφαῖρα δὲν ἀγγίξε τὸ ποῦλι. Ἐκείνο τινάχθη καὶ πέταξε γρήγορα πρὸς τὴν πόλιν.

Καθὼς πετοῦσε γορευόντας νὰ βρῇ τὴν ἀεθροσύνην του, φάνηκε σὰ

«Μὲς ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, ἡ Ζίνα εἶδε ἓνα διακονιστῆ...» (Σελ. 49, στ. γ')

να ζογιάζονταν μια στιγμή κι' όστερα κατέβηκε ίσα σ' έναν κήπο.

—Ο πρίγκιψ κοβήσε το κεφάλι:
—Ποιός ξέρει τι άνοησία θά μεταδώση τώρα..

—Μπορώ να φύγω; ρώτησε κλαίγοντας ή Ζίνα.

—Ναι, πήγαινε στα βασιρικά σου καθήκοντα κι' από άς σου χρησιμεύση για μάθημα.

«Η Ζίνα έφυγε. Κλείστηκε στο δωμάτιό της κι' έκλαψε ως ύπου μια φοβερή ήμικρανία» την ανάγκασε να πέση στο κρεβάτι.

Για πρώτη φορά ο θεός της της φέρ-

«Η καλωσύνη είναι ή έμπορία της ψυχής.» (Σελ. 49, σι. γ.)

θηκε αδύτηρα. Μα ή Ζίνα δέ μνησικαχός γι' αυτό, γιατί έβρινε πώς ατύχη μόνο έφταιγε. Καί καταδίκασε τον έαυτό της για την πράξη άκυρή που της έσεύχισε το θάνατο των αγαπημένων της πουλιών.

Τά μικρά τους πτώματα την ακολουθούσαν ως και στον ύπνο της κι' ή Ζίνα θαρρούσε πως τ' άκουγε να της παραπονιούνται στην άγωνία τους.

Μέσα στην άοριςτία της νοκτός και του όνειρου, έπαίριαν μικρές ανθρώπινες μορφές, τριγύριζαν τη Ζίνα και έλεγαν:

—Κάτω ή Βασίλισσά μας!... Αδτή μας έδολοφόνησε!

Ξύπνησε λουσμένη στον ιδρώτα, σά νάχε έναν σιδερένιο κλοιό γύρω στο κεφάλι της.

Μέσα στην άπόλυτη νοκτερινή σιγή, οι φανταστικές φωνές δέν άντηχούσαν πιά.

Τώρα ή Ζίνα δέν άκουγε παρά μόνο τη φωνή της συνείδησής της.

«Η αγωγή χλώμιασε στον όρίζοντα κι' ή μικρή δέν είχε άκόμη ξανακοιμηθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Μια παραίτηση

Κατά τις όκτώ το πρωί, ο άντιβασιλιάς παρουσιάστηκε στην άνιψιά του. Καθώς είδε την παραγμένη φούσγρωμία του, ή Ζίνα κατάλαβε πως κάτι σοβαρό είχε συμβεί. Έρεινε για λίγο σιωπηλός. «Η μικρή δέν τολμούσε να τον ρωτήσει».

Τέλος ο πρίγκιψ έβλεπε τη σιωπή.
—Φάνηκε πως μετανιώσες για τη διαγωγή σου, Ζίνα, είπε. Μα μεγάλη μου ζυμωσ λήθη θά σου άναγγείλω, ότι ή πράξη σου είχε πολύ άσχημ' άποτελέσματα.

«Η μικρή, κατάχλωμη, ένωσε τα χέρια».

—Τι συμβαίνει, θείε μου;

—Διάβασε μόνη σου.

Πήρε μια έπιστολή που της έστεινε ο θεός της και διάβασε:

«Τηλέστατε,

«Εάν είχατε άφορμάς έναντιου μου, ήδυνασθε να μου όμιλήσετε άπ' εθείας. Αί περί έμού κρίσεις, τας όποιας μία περιστρεφά του βασιλικού πτηνοτροφείου έφερε μέχρις έμού, με θίγουν τασου, ώστε να μη δύναι, παλαιός ήγώ πολιτευόμενος, να τας δεχθώ. Μα άληθινήν όδύνην εδρσκομαι εις την άνάγκην να όποβάλω προς την Α. Μ. την Βασίλισσαν την παραίτησιν μου από της θέσεως του όπουργού των Ολιγομικτών.

Βαρώνος ντε Μπρόκ.»

«Η Ζίνα έδωσε πίσω την έπιστολή και είπε ταπεινά:

—Τι πρέπει να γίνει, θείε μου;

«Έβγήηστε στο Βαρώνο πως δτι έκαμα, το έκαμα χωρίς κακή πρόθεση. Είμ' έτοιμη να άπαγορθώσω... να τού ζητήσω συγγνώμη.
(Έπεται συνέχεια)

MIX. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΕΥΔΙΝΑ

Μαύρη 'ναι σάν το χελιδόνι κι' οι τριχες της λαμπροκοπούν και σού σκοτάδι, όταν νυχτώνει, σπίθες τα μάτια της πετούν.

Μας άγαπά και μας γνωρίζει, μα δέ χωνεύει τα στεφάθ και το χεράκι γκατσούνίζει που τα μουστάκια της τραβή.

Νά τή χαϊδέψη όμως άν τύχη, πλάι στο παιδάκι το καλό στεκει, και τ' άγριό της νύχι βελούδο γίνεται άπαλό.

Μά το παιδί για μάθημά του πρέπει να τήχει, ότι μπορεί κι' άπ' τ' άπαλό βελούδο κάτου νύχια που κρύβονται να βρή.

M. Δ. Σ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

[ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕ.]

Αγαπητέ μου φίλε,

Κοντεύει ο Όχτωόβρης κι' άκόμια βρίσκομαι στο χωριό. Θαπορής βέβαια τι με κρατάει εδώ πέρα, δπου το κύμα άγρίψε και τα σύννεφα όλοένα πυκνώνονται πάνω από το παλιό το Κάστρο. Ξέρεις ότι το φθινόπωρο είναι ή χειρότερη για μένα έποχή και μάλιστα εδώ στην έσοχή που ή ζωή κολάει μονότονα χωρίς τη θέρμη και τη βοή της Άθήνας. Τι να σου πώ όμως! Όσο φεύγουν οι οικογένειες με την άπειλή του χειμώνα, δσο έρημώνας ο γιαιός, τόσο με δένει με τα φτωχά ταπεινά κάτασπρα έδώ σπιτάκια. μια άγάπη τρωφαρή. Νά γυνηθήκε άραγε για την άμοιότητα της τόχης μας; δέν το ξέρω. Έκείνο που ξέρω είναι ότι νοιάθω κάποιον πόνο, όταν περνάω και δλέπω έρημους σιωπηλός τις στενάς ρούγες που πριν από λίγον καιρό αντιλαλούσαν τα τραγούδια των κοριτσιών. Είναι μια αλλαγή τόσο άπότομη, ώστε ήγώ που αισθάνομαι τη θλίψη της—άν και ξέρεις ότι απσφραγώ κάθε ανθρώπινη ταραχή—θέλω να νοιάζω και τα πόλησιμονημένα σπιτάκια την αισθάνονται και την πονούνε κι' αυτά.

Οι μπαξέδες έρημοι, οι περιπατοι νεκρωμένοι, στο γιαιό τίποτε δέν σκοντάρει το άγριο κύμα, κάμνια φωνή, κανένα γλωκό, ποταμικό τραγούδι. Οι ξένοι έφυγαν, οι χωριανοί στις δουλιές των' για λίγες ήμέρες ο θάνατος έπλάκωσε δαρύς.

Σήμερα το φαγγάρι λαμπροκοπούσε με την παλιά κληκαιριάτικη χάρη. Κατέβηκα στην αμμουδιά έλευσα κάποια δαρκόβλα και τραβήξα μονάχος μου άντικρό σεα σπιτία. Άφησα τά κομπά και κοιτάξα το χωριό: γερόμενο σέ ύκνο θαδθό μέσα στο φαγγόβλημα του φαγγαριού, δέν άφινε κανένα φως, κάμνια φωνή. «Η θάλασσα έρημη. Καμμία βάρκα κανένα πνί, κανένα κύμα άρμονίας κάποιας γλυκιάς δαρκαρόλας. Μια θλίψη μ' έσφιξε' θέλησα να γυρίσω πίσω έλαμνα χωρίς κρότο να μην ταραξω τον ύπνο γύρω' άραξα τη βάρκα και γύρισζ μόλις άποημένος στο σπιτι. Κι' ήταν πάλι δέκα ή έρα!»

Θά μείνω λίγες μέρες άκόμη κι' όστερα θά φύγω' το θεωρώ σαν λιποταξία ν' άφήσω άμέσως το χωριό τώρα που έμεινε όλομόναχο. Θά τού κρατήσω άκόμη για λίγο συντροφιά' όχι για να το ξεπνήσω από την χειμερινή νάρκη,—είμαι άνίκανος γι' αυτό,—άλλά για να μοιραστώ μαζί του τη θλίψη. Θά ίδω τη συννεφιά να πλακώνη τον αόρανό και το κύμα να θολώνη στα

πρωτοβόχρ' επε:τα θα έρθω σ'εσού: με περιμένει ή καμαρούλα μου, το γραφείο και τα βιβλία μου.

Σέ φίλε Κορδιανός
Και για την άντιγραφή,
ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΑΦΕΝΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΗ

Ποιός θά τού έβλεγε και θα το πίστευε, συλλογιζότανε ο Κωσταντής. Μά τι τά θέλεις, δπου φτωχός κι' ή μοίρα του' είχε βδικιό δποιος το είπε. Έτσι είναι. Μαδρα και στο σπιτι, σκοτεινά και στην ξενιτιά. Κι' ένα σκαλέτι έχει, που τον δαγκώνει στην καρδιά, γιατί τόσο και τόσο είναι στην ξενιτιά κι' αυτός βρέθηκε ν' άρωστηση!

Κι' έπειτα τον τρώει και της μάννας του ή έγνοια. Φτώχεια κι' αυτή τώρα στα γεράματα της... Κι' άλλες κι' άλλες έγνοιες, και μαράζια της καρδιάς.

Τι θυμάται δλα, ένα-ένα, από την αρχή. Το βράδυ, σάν ξεζεφε τα δού του τή βοϊδάκια, το Μαρτίνη και το Μελιστηνό, μια λιανοδρασιά είχε πιάσει. Τέλειωσε στο καλύδι και τούς έβριζε να φάνε. Τότερα, σάν ξεϊδρωσαν, τήβρασε πάλε και τα πήγε να τα ποτίσει στ' αόλάκι. Δέν έβραχε. Μα ο ούρανός ήταν μαυρός και βροντές άκουγόταναν απόμακρα. Κι' ο ποταμός θολός,—μακριά θαχε βρέξει,—θολός-θολός άγαλοπούσε. Σάν ήπιαν τα βόδια και χορτάτα άποτραβήχτηκαν από το νερό, τήμιασε πάλε για το καλοβι. Τάμπιασε μέσα. Γιόμισε χορτάρι τα παχνιά. Καί, «φρόνιμα τούσεϊτε, μην χτοπήθητε στη μοιρασιά. Τ' άκοιτε;» Κλείδωσε την πόρτα απόξω. Και πετάχτηκε στο καλύδι του Μιχάλη.

—Ε, Μιχάλη, Μιχάλη! τού φώναζε απόξω. Μέσα είσαι.

—Μέτι, μέση. Έλα, Κωσταντή.

Έστρωσε την πόρτα του καλυδιού και μπήκε μέσα.

—Καλησπέρα, Μιχάλη

—Καλησπέρα, Κωσταντή.

Μιά φωτιά ήταν αναμμένη κοντά στον τριχοζ Δαλλι ρεγμένο στη φωτιά έβγαζε φλόγες. κι' έφεγγε μέσα ή καλύδα. Μια βουκέντρα άκουμπισμένη στον τοίχο. Από βόδια παρακάτω έτρωγαν χορτάκι στα παχνιά τους. Κι' ο Μιχάλης καθιστός σταυροπόδι μπροστά στη φωτιά, έκοβε σφήνες φωμί και τις έβαζε δίπλα στη φωτιά να τις κάνει πυρομαχάδες (φρουγιανές). Και το φαί του ζειτανότανε στη φωτιά.

—Κάθης, Κωσταντή, να φάμε κί-όλα.

—Όχι, Μιχάλη. Δέν είμαι για καθησιό, ούτε και για φαί. Θά φύγω γι'

άπάνω. Έχω τη μάννα μου άρωστη. Έρθα να σου δώσω το κλειδί άπ' την καλύδα. Έχε το νοδ σου και κατάκει. Κι' άν δέν βαριέσαι, λάβε τον κόπο και όρε ρίξ' τους καμιά φορά χερτάρι.

—Μπά, γιατί όχι; Μεγάλη δουλειά κι' αυτή.

—Ας είσαι καλά, Μιχάλη. Την έχω άρωστη. Δέν ξέρω τι γίνεται. Καλή νύχτα, Μιχάλη.

—Φεύγει; Στό καλό, Κωσταντή.

Μή σέ μέλει για έδω.

Έβγήκε έξω ο Κωσταντής, έκλεισε την πόρτα κι' έφυγε για το χωριό. Στο δρόμο καθός πήγαινε, τυλιγμένος με την κάπα του, τον κτυπούσαν πότε-πότε χοντρές στάλες νερό στο πρόσωπο, ερχόμενες από τα μαδρα σβόνεφα. Σκατάδι, πύρισσ. Μα τα πόδια του δέν είχαν γνώριμο τον δρόμο και περπατούσαν έλεύτερα.

—Ας βρέξει ο Θεός, έλεγε και τραβήδε. «Θ' άπαλήνει κι' ή γής και θα καμώνεσαι καλύτερα το χωράφι». Κι' ο νοδς του φτερούγισε στο Θεριστή, στο βλογημένο μήνα. Και με το νοδ του είδε το χωράφι του με καρπό άπ' άκρη σ' άκρη. Και τα στάχια μια πθαμή το καθένα. «Ρίξ' το στάρι, ειπε με την καρδιά χαροβμένη, σ' άμπάρι του Θεού και μην το συλλογιζέσαι. Μια όκα σπέρνεις, δέκα θερίζεις. Δέκα σπέρνεις, έκατό θερίζεις.» Όλα πάνε καλά σάν είναι εδική άπ' τον Θεό.

Τι βροχή ήταν εκείνη δλη τη νύχτα! Και μιάν άγολοή όλοθε. Κοσμοχαλασιά. Κατέβασαν οι ριμκτιές κι' οι λάκκια χαλλια, πεδα δλόρβα και πέτρες άπειρες. Κι' ο ποταμός το ίδιο. Και στην όρημ τους έσπασαν στον κάμπο. Έφαγαν το χώμα. Και τον έγέμισαν χαλλια. Πέτρες, πέτρες δλοπέτρες. Έκει ήταν και το χωράφι τους, το καλύτερο χωράφι τους, που τους γεμίσε σ' άμπάρι. Πάει κι' αυτό. Πάει και το καλύδι τους. Πάνε και τα βόδια τους. Ούτε φάνηκαν τα μαδρα. Ούτε κι' ο δούλιος ο Μιχάλης με τα δικά του. Καταβύβρα το ποτάμι!

Τους κόπηκε το φωμί.

—Μάννα, θά ταξιδεφτώ. Τώρα δέ μάς βαστάει ο τόπος. Ζεβγάρι όχι, χωράφι όχι. Πώς θα ζήσουμε;

Κι' ή μάννα του τον ξεπροβόδησε για την ξενιτιά με τα δάκρυα στα μάτια και την πίκρα στην καρδιά.

Σά νάσαν χτές τα θυμάται δλα.

Στην ξενιτιά ηός δουλειά. Τον πήρε ζυμωτή ένας φούργαρης.

«Τσι με φές το βράδι ήταν καλά. Μά καλά να λέμε για να καλομελετώμας. Αφότου μπήκε σ' αυτή τη δουλειά, μιάν άνημπόρια καταλάβαινε.

Σάν τελείωνε το ζύωμα, μια κομμάρα των έπιανε. Όλο το κορμί του σκοτωμένο.

Μά μπορούσε να πει λόγο; «Ο Άλλος τον έπλήρωσε να δουλέψει. Όταν έδούλευε στα χωράφια του, ήταν άλλοιώς. Δέν είχε άφεντικό. Δούλευε δσο μπορούσε. Και να τώρα πούεσες στο στρώμα, τι θά τούβλεγε τάχα ο μάστορής του; Κάτω στο μαγαζι ο Άλλος ο ζυμωτής δούλευε. Ζυμώνε το χαμούρι. Κι' αυτός κοίτουταν άνημπόρος στο στρώμα: Τι τον ήθελαν εκεί μέσα σά δέν μπορούσε να δουλέψει; Ο δουλουτής πρέπει να είναι σίδερο. Αμα άρωστησει τι τον θέλουν;

Άνοιξε ή πόρτα και φωτίστηκε ή κάμαρη. Σέ μια γωνία μια φάθα είναι στρωμένη κι' ο Κωσταντής έαπλωμένος και σκαπαμένος με την κάπα του. Δίπλα μιάν άλλη φάθα. Και μια κροβέρτα βρίσκεται καταπώς την άφησε όταν σηκώθηκε κείνος που κειώτανε' ο Άλλος ζυμωτής, που δούλευε τώρα κάτω, στη σκάφη. Ένα παραδρο φάνηκε κλεισμένο με έδλινα παραδροφούλλα και με κουρέλια τροπωμένα στις χαραματιές. Κοντά στον άρωστο ένα κανάτι με νερό. Κι' ένα λυχνάρι σβυσμένο.

Καθός έκοιζε ν' άνοιξει ή πόρτα. ξεσκέπασε το κεφάλι του ο Κωσταντής και κοιτάξε: Τ' άφεντικό του! Τον έπιασε ένα καρδιοχτύπι. Έκλαινε να σηκωθεί.

—Κάθης, κάθης. Δέ θέλω, μη σηκώεσαι. Πώς είσαι;

Ξεροκατάπιε μια φορά και τ' άπάντησε:

—Ε, λέω καλύτερα άφεντικό. Μα ο πονοκέφαλος δέν μ' άφινει.

—Καλή. Δέν είναι τίποτα. Θά περάσει. Έβγαινε ζεστός από το φούρνο έξω δίχως πανωφόρι και κρολόγησης. Νά φυλάγεσαι. Γενάρης τώρα. Νά ίδομε πως θα πές απόξω κι' άβριο παίρνουμε και γιατρό... Έστειλα και για γάλα... Νά σου φέρουν μια κόψα.

Βγήκε πάλε έξω ο άφεντής κι' έκλεισε την πόρτα. Και κατέβηκε κάτω στο μαγαζι του. Και στο τεζάχι που καθάκανε, συλλογιζότανε: «Πρέπει να κοιτάξω να τον κάνω καλά αδέν το ζυμωτή. Και γιατρό άκόμια να τού φέρω. Δουλεύει για δού. Δέν με συμφύρει να πόν χάσω.»

Κι' ο Κωσταντής πάλε συλλογιζότανε: «Νά, άφεντικό μάλαμα! Πονεί για το δούλο του. Γιατρό, γάλα... Τι άλλο θέλεις; Ποιός θα τάκανε αδές; Σάν παιδί του με κοιτάει. Χρυσός άνθρωπος, χρυσός. Εστιμώσση δέν έχει.»

Μεσοβούν, 1921.

ΘΑΝ Χ ΠΑΠΑΚΑΡΙΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΤΗ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΟ

Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ από ένα περιπάτο στην γλυκειά λιανάδα του Γενάρη. Τι άνοξιάτικος καιρός! Οχι! Ένα συννεφάκι από χρυσογαλάζιο

θόλο. Κάπου-κάπου μόνο φουάξ ένας βοριάς ελαφρός σαν την αύρα. Και στα βουνά τα χιόνια έχουν λιώσει. Μόνο εδώ κι εκεί ξεχωρίζει κανείς καμιά ασπίδα που επιμένει. Μά δες θα λιώσουν σε λίγο, αν επιμείνη κι ο θεός... Δεν είδα, δεν έτυχε να ιδώ, μα μου φαίνεται πως θά'νθιξε κι οι μυδαλιές... Είναι μαγεία αυτές οι ήττες, οι φωτεινές, οι χλιαρές μέρες του Γενάρη, σωστές αλκυονίδες μέσ' στο χειμώνα την καρδιά.

Κι όμως οι γρίπες δίνουν και παίρνουν! οι επιδημίες απλώνονται άνησαστικά! τα σχολεία μένουν κλειστά κι οι άνθρωποι περνούν σκεπτικοί, ανήσυχτοι και φοβισμένοι όσον είναι συνωστισμός. Από τον περιπάτο μου γυρίζω με δύο εντυπώσεις διαφορετικές. Είδα την ειρήνη που μου έδειχνε η γιορτινή ήμιλοισμένη Φύση είδα και τη δυστυχία που δέρνει τα φτωχά ανθρώπινα πλάσματα. Μά δεν είναι παράξενο πράγμα να δυστυχούν άνθρωποι κάτω από τέτοιον ουρανό, από τέτοιον ήλιο, σε τέτοια φύση, σε τέτοια κλίμα; Δεν είναι εμαρτία, βλαή αυτή η γουσή εδνυχία που σπάταλος σκορπιά ο ουρανός να πέφτει στη γη, ού μόνον δυστυχία; Και θυμήθηκα το λόγο ενός σοφού: «Ο άνθρωπος δεν ξέρει να ζήσει. Γι' αυτό είναι τόσο δυστυχισμένος στη ζωή. Κι όμως ο Θεός του έδωσε όλες τις εδνυχίες!»

Αυτό είναι! Δεν ξέρουμε να ζήσουμε. Κι' ενώ ο Θεός μας έδωσε όλα τα μέσα για να μιστούμε στον κόσμο του εδνυχισμένου, εμείς καταφέρνουμε να μη χρησιμοποιούμε σχεδόν κανένα και, με τα ίδια μας τα χέρια, να δημιουργούμε μια δυστυχία, που βέβαια δεν είναι θέλημα του Θεού, ούτε και έργο του. Κι' η μεγαλύτερη μας άνοησία είναι που άπομακρυνθήκαμε από τη Φύση, σχεδόν απ' αυτό το Θεό. Σωρευτήκαμε σε πύλεις, σιβαζήκαμε σε πύργους κάμαρες, φορτωθήκαμε ένα σωρό ρούχα, ξεχάσαμε τον καθαρό αέρα, αφήσαμε την καλλιέργεια της γης στους χωριάτες που τους θε-

ωρούμε σαν ελλώτες, — ενώ αυτοί είναι οι προνομιούχοι, — άρχισαμε να εμπόρια και τις βιομηχανίες, κνηγήσαμε το χρέμα, νοθεύσαμε τα άγνα τεθριμά μας, άγαπήσαμε ένα σωρό δηλητήρια — από το σπέρτο ως τον καπνό, — που τα κατατήσαμε άπαραίτητα, οριγήκαμε στις ξαντιλητικές διασκεδάσεις, δημιουργήσαμε μια φοβερή βιοπάλη, κουράσαμε το μυαλό μας και το σώμα μας, ξεσθενήσαμε όσο περισσότερο μπορούσαμε, καταφύγαμε για να δυναμώσουμε στα γαιτρικά και — το χειρότερο απ' όλα, — για να μπορούμε να έπαρκομε στην τεχνητή και ψεύτικη αδη ζωή, που δεν θέλει παρά χρέμα, έπιχειρούμε κάθε τόσο φοβερούς, ξαντιοικονούς και άρπακτικούς πολέμους!

Και το αποτέλεσμα; Το είδαμε και το βλέπουμε καθημέρα. Οι άρρώστειες, οι επιδημίες, οι θάνατοι, οι παρζυφροσύνες, ή φτώχεια των περσοσσοτέρων ανθρώπων, ή άθλιότη, ή δυστυχία! Κατάνεργε να βλέπουμε τον ουρανό άσυννέφαστο, τον ήλιο λαμπρό, τη φύση γιορτινή, και να παροφύμε: πώς μπορεί να γιορτάζει η Φύση ενώ τα πλάσματά της είναι τόσο δυστυχημένα; Και να θυμόμαστε τις γρίπες, τους ξανθιματικούς, τους προσφυγικούς συνοικισμούς, το κτηρακύλισμα της δραχμής, τις ακρίβειες, τις στερόθειες, όλα μας τα δεινά, και να μη μπορούμε να χαρούμε ούτε όταν η άνοιξη μινυδαλιά μας θυμίζει την άνοιξη που έρχεται! Και να λέμε: «Έρχεται ή άνοιξη... πούδες έέρει πώς θα μας βροή!... Έρχεται το καλοκαίρι... ω, δυστυχία μας τι έχει να γίνει το καλοκαίρι!»

Σεις βέβαια όχι... Τα παιδιά είναι άφοβα, άνήποια κι αβιδόδεξ. Από πολλούς όμως μεγάλους δι τάνουςατα αυτιά και σε πολλά πρόσωπα δι εδδατε τη θλίψη, την άνησυχία το φόβο... Και γιατί; Γιατί, άφού η Φύση είναι τόσο φιλόστοργη κι ο Θεός φαίνεται πως τόσο μας αγαπά;... Το είπαμε: γιατί δεν ξέρουμε να ζήσουμε! Και πληρώνουμε την αμάθεια, την τύφλωσή και την άνοησία μας. Αλλά ως πότε μπορεί να βασιλεύει αυτό;... Έγώ δεν πιστεύω πως ο άνθρωπος θα επιμείνη επ' άπειρον να ζή έτσι άφούσικα και παρά το θέλημα Έκείνου που τάν έφερε στον κόσμο για να είναι εδνυχισμένος. Άργά η γρήγορα θα ξεναγοριάζη στη Φύση και στο Θεό. Δεν λέγω βέβαια πως θα γίνει πάλι γενλοδοότης όπως ο προϊστορικός άνθρωπος ή νομάς. Αλλά θα παραδεχθώ ένα μέσον δρο και θα ζή στο μέλλον πιδ ανθρώπινα. Θά'φήση πιδ πάντων το στίβαγμα στις μεγάλες πόλεις, θά'πλωθώ στην

ύπαιθρο χώρα, θα κάνει λιγότερα εμπόρια και περισσότερη παραγωγική εργασία, θα συμφιλιωθώ, θα συμβιβασθώ με το γείτονά του ώστε να ληφουν οι πόλεμοι, και θα καλλιεργή τη γην μοιραζόμενος το προνόμιο με το χωριάτη. Κι' αν ο χωριάτης θά γίνει πιδ πολιτισμένος άνθρωπος, αλλά κι' ο πολιτισμένος θά γίνει... πιδ χωριάτης. Τότε μόνο θα λιγοστέψουν, αν δεν θα εξαλειφθούν εντελώς τα δεινά. Ούτε άρρώστειες μεγάλες στον κόσμο, ούτε φτώχειες. Και κανένα τότε δεν θα φοβίξη το καλοκαίρι που έρχεται. Όλοι θα χαίρονται τις γλυκειές ήμέρες του χειμώνα, όλοι θα συμμερίζονται τη χαρά της άνοιξης μινυδαλιάς!

Σεις άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα του Άναδη καί του JULES SANDEAU

Σ'. (Συνέχεια)

Λέμε συνήθως πως μια νύχτα δεν είναι τίποτα, πως 'κενός έσκόλα. Μ' αυτό μπορούν να το λέγ' εκείνοι που τους περιμένει κρεβάτι άναπαυστικό και καλή κάμαρα σε σπίτι άσφισμένο. Πώς να το πη δώ; κι' εκείνος που Παλάτι έχει το βουνό

Και σκέπασμα τον ουρανό, και στρώμα λιγν φούκια κι' έλπιδα καμμάκι...

Η ήμερα, καθώς είπαμε, ήταν ζεστή ή νύχτα έμως φορηή και σκοτεινή.

Ζαρωμένα στη ριζι του ψηλαύ βράχου, τα παδιά έτρεμαν κι' έκλαιγαν.

Ο Στέφανος μάλιστα, με τα καλοκαιρινά του, άρχισε να τουρτουρίζη και να συλλογίζεται πως τα έρημονήσια δεν είναι και τόσο εδχαρίσιτα όσο νόμιζε πριν. «Ο Κουπιός τότε έβγαλε το σακάκι του και έστρώσε στους ώλους του Στεφάνου. Ο Χριστός είπε πως άπειρος έχει εδός χιτώνες» πρέπει να δινή τον ένα στον κνή έχοντας' όπως άποιος έχει ένα μάγο, δεν είναι άποχρησμένος να δινή παρά το πολύ-πολύ τον μισό. Κι' όμως ο Κουπιός έδωσε όλόκληρο το σακάκι του.

Καταλάβαινε, βλέπετε, την εδθιότη του κι' έκανε, δι' έμποροτα για τα παιδιά εκείνα που τα πήρε στο λαιμό του. Είχε όμως και τα προτερήματα του ά μικρός Κουπιός. Και τώρα θα ιδήτε πόσο άλίξει, στην ώρα του κινδύνου, ή έξοπνάδα, ή γενναίότη και το άποφασιστικό.

— Έλάτε, παιδιά, τους είπε' σκοπιστήτε τώρα κι' άποδοτε τι θα σας πω. Πρέπει να χύστε και λιγη νεροπή και να μην κάθιστε να κλαίτε σε μαρά... Όρίστε μας! έσπε τώρα πιδ δεν

είστε παιδιά. Έσύ, Χοιρομέρη, έκλεισες τα έρτα με τις τελευταίες σαρδέλες. Έσύ, Άγκιστρη, θά κλείσης τα όχτα μεθάβριο με τις βέγγες. Έσύ, Φουκιώτη, περπατάς στα δέκα. Έξάνα, Πλημμύρη, σου γίνονται τα παπούτσια που φορείς ο μεγαλύτερος άδελφός σου στο φάρμα. Βλέπετε λοιπόν πως δεν είσαστε, δεν είμαστε και διά. Και παρά να καθόμαστε ζαρωμένοι, στρωμένοι ή έλας καντά στον άλλο, σαν τα πρόβατα όταν βλέπουν βροχή κι' άντάρα, κάλλιο άς θυμηθούμε πως έχουμε πατέρες θαλασσινοός και μιν ήμερα θα γίνουμε και μεις... Θέλετε να ξαναβήτε το χωριό σας, να ξαναβήτε τους γονείς σας και να φάτε πάλι σούπα λάχανο με λαρδί;... Έγώ ού; το όπισχομαι. Με τη συμφωνία όμως να κάνετε ό,τι θα σας λέω και να φέρνεστε δι' όσα παιδιά παρά σαν άντρες.

— Να, να! φώναξαν όλα τα παιδιά. Πρόσταξέ σό και μεις άκούα. Σό είσαι, Κουπιός, ο καπετάνιος μας.

Τα είχε φιλοτιμήσει και ήλεατρίσει ο λάμπρος λόγος του άρχηγού. Έπειτα, από μικρά, είχαν άκούσει τόσες ιστορίες για πλοία που ένωάτησαν και που οι ναύτες τους ριχτηκαν 'ς άγνωστες στεριές. Άστε η φαντασία τους ήταν συνειδημένη με τα φεβερά δράματα του Έκεκτου. Είχαν έκείτες άκουστά κι' ήσαν άπάνω-κάτω τι κάνοον οι ναυαγοί σε τότοις δεινός περιστάσις.

— Λοιπόν άραϊά έξκολοθήσε ο καπετάν-Κουπιός. Άφού έγώ είμαι ο καπετάνιος, σεις είστε, πως το λένε; το έπιταλεί μου. Έλάτε λοιπόν να κάνουμε συμβούλιο και να σκεφθούμε τι είναι το καλύτερο να γίνει. Καθένας θα πη την ιδέα του κι' έπειτα θα κρίνουμε και θάποφασίσουμε. Έτσι: κάνοον 'ς όλα τα ναοάγια. Λοιπόν, άρχίζει ή συνεδρίαση. Σιωπή! Χοιρομέρη, έσύ θα μιλήσης πρώτος. Κι' ο Χοιρομέρης είπε: — Έμένα ή ιδέα μου είναι πως πρέπει να ριζούμε κανονίος, να τις άκού-

ση κανένα περαστικό πλοίο και νύρθη να μας συμμαζώξη. — Μά δεν έχουμε κανόνι, είπε ο Άγκιστρη. — Ούτε μπαρούτι, είπε ο Πλημμύρης. — Και τι με νοιάζει έμένα; άποκριθήκα ο Χοιρομέρης. Με ρωτήτατε και σό; είπα την ιδέα μου. Δεν σάς έτασα

«Έπεσαν κάτω κι' έγιναν μαλλιά κουβάρια.» (Σελ. 53, στ. 6)

κι' από το λαιμό να την παραδεχθίτε. — Καλή, είπε ο Κουπιός, δι' την έχουμε κι' αυτή και βλέπουμε. Έλα. Φουκιώτη, πές και σό τη δική σου. — Έγώ λέω, είπε ο Φουκιώτης, πως πρέπει να σκαφαλώσουμε ως την κορφή του βράχου κι' άνα φτάσουμε και πάνω, να μη ξέσουμε τις φωνές μ' όλη μας τη δύναμη και να κουνάμε τα μινυτήλια μας στον άέρα. — Μά έγώ δεν έχω μινυτήλι! φώναξε ο Χοιρομέρης. — Κι' έγώ είμαι βραχνός! είπε ο Πλημμύρης.

— Καλά, καλά, σωπάστε! πρόσταξε ο Κουπιός. Έλα τώρα σό, Μαρτίδα! είσαι τοσοδάκης με το κεφάλια σου κόβει. Πές μας την ιδέα σου.

— Έμένα ή ιδέα μου είναι, άρχισε με την φιλή του τη φωνή ο μικρός Μαρτίδας, είναι... πως δι' να γράψουμε ένα γράμμα που να λέη το και το. Έπε τα να το θέλουμε μέσ' σε μια κερ...

... λια. Έπειτα να ριζούμε με τη μοσιλία στη θάλασσα. Και το ρέμμα θα την πη στο Πουλίγγο. — Άραϊά! φώναξε ο Κουπιός. Τώρα είναι ή σειρά του Στεφάνου. Έσύ, Στέφανο, τι έχεις να μας πης; — Έγώ, άποκριθήκα ο Στέφανος, είμαι της γνώμης να βρούμε και να κόψουμε ένα μεγάλο δέντρο, να το σκάψουμε με τους σογιάδες μας, έπειτα να μπούμε μέσ' και να γορίσομε στο χωριό.

— Ά, μπά! φώναξε ο Άγκιστρη. Αυτό θα γίνεται. Και που να βρούμε δέντρο έδώ; Έγώ λέω πως πρέπει να φτιάξουμε μια... πως τη λένε;... να φτιαξουμε μια σκεδία. Και έέρτε με τί; με τα σανίδια της βάρκας μας. Κι' έπειτα να ριζούμε τον κόμπο και να ιδούμε ποιανός θα πέρη για να φαγωθή πρώτος από τους άλλους.

Η πρόταση αυτή του Άγκιστρη έκαμε το συμβούλιο δλο νατά, χάση και να τρομάξη. Τα παιδιά δεν είχαν σολλογισθή ως τώρα πως μπορούσε να κατανηόσουν σε τόση άνόηχη ως να φαγωθούν μεταξύ τους! Τα κατέβα-

σαν λοιπόν, άπάσαν και σολλογίζονταν ή συμφορά τους. Κι' αυτός άκόμα ο καπετάν-Κουπιός. (Έπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. και Γ. Ζ.

ΡΗΓΑ

11
Με θέληση κι' ότομονή, Μπορεί καθέννας να γενή Γραμματισμένος και σίφός. Άλλ' όμως, για να ζήξη, Στους άλλους να χαρίζη. Πρέπει της γνώση; του το φώ. CHEF

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 206ου Διαγωνισμού... Αι λύσεις γινονται μέχρι της 1 Μαρτίου...

99. Δεξιόγραφος

Αν εν από τα σύμφωνα Με άπρόσωπο συνδέσμη Ρήμα, και με τα δύο αυτά Κι' ένα φωνήεν προσδέσμη, Της Μικρασίας χώρα Γνωστή θα βγῆ στη φύρα.

Εστέλη από του Αιθίου Οδοσού

100. Στοιχειώδης

Αν μίς νήσου ελληνικής Λείψη η πρώτη συλλαβή, Άλλη νήσος παρευθής Σὺδ Αίγαιου θά φαγῆ.

Εστέλη από τ. Διαβολάου τ. Ηλιαουδά

101. Στοιχειοτομώδης

Μίς έχεις μεσ' ὅτ' ὄσμα σου. Μίς ἀραιρέθι τὸ ἀρχικό Και μίς ἄλλ' αἰεὶς τόνο; Ἐκπληκτο βλάπει τέρμα σου Μεγάλο Κράτος ναυτικό... ἴου δὲν εἶναι και μονο...

Εστέλη από της Λαυρεοποτ. Ζοῆς

102. Αναγραμματισμός

Ἐνδόξου ἰθνομάρτυρος Κεφάλι παίρνω, μέση. Και τοὺς ἄλλ' αἰεὶς ὄση. Κι' ἀμέσως στὰ γεράματα Ἀπὸ τὰ νεύατα φτάνω... Τὸ βλέπω και τὰ χάνω!

Εστέλη από τὰ Καλαματ. Λουλοῦ

103. Ψαροκόβαλο

Νάντιασταθαδούν οἱ ἀστρίκοι διὰ γραμματίων ὡστε νάνια-μυθισμῶναι κατά σείραν: Μοῦ-σο, Κράτος, μαγειρικὸν σκεῦος, ἀρχαῖον ὄπλον, ζωική οὐσία, ἐρ-καία πόλις, νήσος τοῦ Αἰγαίου, πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Εστέλη από Διλης Θ. Λυκοτομάου

104. Κρυπτογραφικόν

- 1234567828 = Ἀυτοκράτορ. 237812 = Χώρα 367128 = Ἐβραγγελιστής. 43128 = Ἐπος. 5327128 = Θεός. 63128 = Πλοῖον 12368 = Διαφανές. 2673 = Βασιλεύς.

Εστέλη από τ. Παπαρόντας τ. Ἄγροῦ

105. Ἀριθμητικὸν Παῖγρον

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαξθῆ, νά κρυφτεθῶν τὰριθμητικὰ σημεῖα ὅπως, ὡστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν ημειωθησομένων πράξεων νά εἶναι μηδέν. 8,6,2,10,5 + - X = 0

Εστέλη από του Ἀτόχου

106. Ἀμορστικῆς

Τάροκά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλην πρωτεύουσαν:

- 1. Ἄγιον ἴδιον 2. Βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος 3. Ἄγνος 4. Βασιλεύς τῶν Περσῶν 5. Ἄγνοια 6. Ἄγιος 7. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος 8. Ἀυτοκράτορ ρωμαίος.

Εστέλη από του Κομ. Μονταχρίστου

107. Ἑλληνοσύμφωνον

η - αι - ευε

Εστέλη από του Καίρωσ Ἀστέρος

108. Γεῖφος

Table with 4 columns: ou, ου, ου, ου. Row 1: ου ου ου ου. Row 2: ου εις ου ου ου. Row 3: ου τ ου ου και ου. Row 4: ου ου ου ου.

Εστέλη από τὸ Ματωμ. Διφρόνιδου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

109. Charade

Mon premier se chante, Mon second se sème. Et mon tout se presente Comme une douleur extrême.

Εστέλη από της Ἀσπροθάς

110. Devinette

Qu'est-ce qui vient de la mer aux montagnes et qui revient toujours à la mer;

Εστέλη από της Σαλαφῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 40

568. Κεραία (και. Ρέα.).—569. Πάστα - Πάσχα.—570. Ἀγρολι-Γορῖλλας.

571. ΚΑΡ ΜΥΣΙΑ ΜΥΚΟΝΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ 573. ΦΑ-ΤΗ-ΠΑΝ ΠΑΝ [Φίλει τὴν παιδείαν] ΙΟΙ-ΟΝΕΙ [Φίλοις βοήθει]. (Φίλιππος, Ἀφνδινόν, Ἰππος, Νοβηργία, Πηλλικόν, Δελοφοί, Νικόλαος).—574. Ρεσταέλι. (ΒΡΕ ΤΣΕΛΙγκα.)—575. Οἱ ἄστακοί. (ἀς τα και!)—576. Ἡ περιέργεια εἶνε ἡ μήτηρ τῶν ἐρευρηθεσων.—577. Μ' εἰπες, τὰ συγκατηρητά μου! (μὲ λι σε, τὰ συν - χαρη τυρι ἄμμου).—578. Prenom (pré, nom).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εως 10 τὸ καλὸ λέξει με καλὰ στοιχία δε. 4 (τὸ ελάχιστον τίμημα). Πῶσαν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξι, με πῶσα δε' στοιχία λεπτά 50, και με κεφαλαία με. 50. Ὁ ζωιστός στίχος δραχμῆς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Κακῶ, γι' αὐτὸ πού σουλα δὲν ἤμουνα σίγουρη. Ἐοῦ μπο-ρεῖς. (πρώτη) Σοφία Λαυρολίν

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν Συνθέσεως Διηγημάτων, Συμμετοχῆ 20λεπτος. Προθεσμία ἡμνης. Βραβεῖα τρία, Δίσις: Ἐδ-άγγ. Μάγγον, Πλατεία Μητροπό-λεως 11, Ἀθήναι.

(ΚΓ' - 187)

Γάτε Γράμμε, έχεις τὴν ὑποστή-ριξι μας και από ἄλλες φιλε-λεύθερες. Ἡβη

(ΚΓ' - 188)

ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΣΙΑ, ἀλ-Ληλογραφούμε; Γράψατε: Σμυρ-ναῖον Μάρτυρα, p. r. Ἀθήνας.

(ΚΓ' - 189)

ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' - 190) Διῶνον. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ Π-ΠΕΣΕ. Προκηρύσσομεν διαγωνι-σμόν Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα: Α') 500 ἐκατομύθια τῆς Βεγοῦμ, χρυσόδοτο, Β') Στέλλα Βιολάντη, Γ') Φιγητά, Γρ. Ξενοπούλου. Προθεσμία ἡμνης συμμετοχῆ 50λεπτος. Στείλατε ὄλοι και ὄλες σὺν Κοκκίνο Κοῖνο, p. r. Ἀ-θήνας.— ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' - 191) Παιδιά! Ψηφίστε ΦΑΝΑΤΙΚΑ μόνο τὴν Ἑλιογέννητη! Ζή-τω ἡ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. 700 ψῆ-φοι από ἐμέ και τὴν παρέα... Φλόκος και Σια

(ΚΓ' - 192) Ἡ Ἀπάντησι στὸ ποίημα μου και ἀνιγμα: Ρῖτα, Τυρί, Τυρία και ἡ θυμωμένη Ρῖτα. Φλόκος

(ΚΓ' - 193) Φούξια, πολὺ εὐχαριστῶς στέλ-λω. Φλόκος

(ΚΓ' - 194) Διαγωνισμός ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ ἀγα-φον καρτῶν: Προθεσμία μῆ-νιαία. Βραβεῖα τρία. Δίσις: Μα-ρία, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήνας.

(ΚΓ' - 195) ΤΡΟΥΓΕΡΑ, εἶσαι «λόγια» Ἐργα-ζέτο!... Συγχερητήρια! Χα χά και Πεζάχτικες;—ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΓ' - 196) ΚΡΑΤΟΣ τῆς ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΦΙΔΟΛΟΓ-ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Γραφάτε μίαν ἐρώτησιν τῶν Μ. Μυστικῶν μαζί με τὴν ἀπάντησιν. Αἱ τέσσαρες καλύτεραι θα βραβευθῶν πρωτότυπα. Προ-θεσμία ἡμνης. Ὑποστηρίξει, με 750 ψήφους ἐξησφαλισμένους, τὰ ψευδώνυμα:

ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΟΣ ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΓ' - 197) ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΗΓΗΤΟΣ» ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: ΚΟΥΤΣΟΥ-ΤΜΠΙΝΑΙ Θεραπευτήριον Κερ-κίρας σὲ δέχεται. Γράφομεν, ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ

ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Ζωρατούστας: Ἀρδάμης, Μιο-σισιτής: Μάδανιάν, Ρεξ, Τολστό: Τούμπας, Χρυσὸ Ἰεφύρι: Μετα-ξιάς, Ἀκρόατο Γέλιο: Σκρου-πέλος, Κορμῆ Ἐβράξ, Πληγ-μένος Δέων: Γεωργαντιάς, Υἱός: Ἰωάνη: Ἀναστάτος, Ἡλιωρο-πούλα: Μαρκάτοσ. ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' - 198) ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΠΑΡΕΑ ΙΑΡΥΕΤΑΙ ΜΕ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΝ ΣΚΟ-ΠΟΝ: Ὁ ὕελον πληροφορίας ἀκριβεστέρας δε' γράφη μσοφ Διακλάσεως Ζητούνται ἀντιπρό-σωποι. Συμμεταχόμε με ἀκολου-θούστας τοὺς σκοπούς μας. Προ-σεχῶς διαγωνισμοί.

ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΟΣ ΜΑΥΡΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΑΧΤΗΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΦΗΘΟ! ΦΗΘΟ! τῶν ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΟ (ΚΓ' - 199)

ΕΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ Ψηφίζον οἱ εὐγενεῖς ψυχῆς (ΚΓ' - 200)

Υ ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ Ὑποψήφια Κεραταῖς Ὀμοσπονδ. (ΚΓ' - 201)

Σύλλογος Ἐπιάνησος Κέρκυ-ρα. Γράψατε μέσο Διακλάς.

(ΚΓ' - 202)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, Πρεσβυτός: Καριότογλου, Ἀντι-πρεσβυτός: Χρυσάνθουλος, Γραμματεῖς: Συναϊδίου, Ταμίας: Νικόλαοφῆς, Σύμβουλοι: Καρα-θανάσιος, Ποντιφίκος, Νικόλαος, Δίσις: Δανάη Συναϊδίου, Σάμος Βαδά.

(ΚΓ' - 203)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, Διαγωνισμός εὐθυμογραφίμα-τος. Βραβεῖα δύο: Δόγια τῆς Πλάρη, Ἰα τὴν Πατρίδα.

(ΚΓ' - 204)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ Στὸ Δημογῆγισμα (ΚΓ' - 205)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΑΝΣ, Βραβεῖα εἰσασε: Ὑποταχθῆ-τε εως τὸ 9ο φύλλο. Στὸ 10ο ε-τοιμῶς πρωτότυπο ξεοκέλασμα. ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' - 206)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἙΛΛ. Γραμμα-τοσήμων Βραβεῖον. Προθε-σμία ἡμνης: Ἐσθῶν. Ἀγγελην, Ἁγίου Κωνστατίνου, 52, Ἀθήνας

(ΚΓ' - 207)

Α καλανδῖς, εὐχαριστῶ δια θε-μῆς εὐχῆς σου. Ἀλληλογρα-φοῦμε; Ἀνταλλάσσομε e.p.; Πε-ριμενω.

(ΚΓ' - 208)

Θέλλα, Θέλλα, Μιράντα, Μάγιο-σα, Καρλότα, Ἰπτόλυτε, ἀν-ταλλάσσομε Μ. Μυστικά;

Ἀβιορέττα

(ΚΓ' - 209)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν Διη-γημάτων και e.p. Προθεσμία ἡμνης. Θέμα ὀλοιοδήποτε, Καλ-μπερα βραβευθήσονται ἐπαξίως. Δίσις: Ἰωάν. Κυριαζῆν, Θῆβας

Οἱ ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' - 210)

Επιθυμῶν νά κάμω ἓνα κομμά-λο ἑλῦκα, θά ἤθελα ὄσα Δια-πλαστούλα, ἔχον τὴν εὐχαρι-στησιν νά μοῦ στείλουν ἓνα τε-τραδίον τῶν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. ΠΙΣΤΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ

(ΚΓ' - 211)

Πανταχοῦ Παράν, γράμματα ε-στειλα, ἀπάντησιν δὲν ἔλαβα διατῆ Νόμφη τοῦ Δέσποτ, μετὰ συνάντησιν τοῦ τραμῆ εστειλα ε-πιστολήν πῆχαριστήσιν διὰ τὴν γνωριμίαν περιμενω ἀπάντησιν. Κερανοβόλος Ἰπτότης

(ΚΓ' - 212)

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου: Ἐβραβευθῆ ὁ Ἄρατος. Τοὺς λοιπούς εὐχαριστῶ θερμῶς. Βρα-βεῖον στέλλω.— Κ. Χρηστάκης

(ΚΓ' - 213)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ, Χρόνια πολλά κι' εὐτυχισμένα σὲ εὐχονται ὄλοι οἱ «ΚΙΝΕΖΟΙ»

(ΚΓ' - 214)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ, Χρόνια πολλά ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΗΣ ΔΟΝ ΚΑΡΗΟΥΣΑΚΗΣ ΔΟΝ ΠΕΠΟΝΑΚΗΣ

(ΚΓ' - 214)

Οἱ δότε τὴν ψῆφον σας στὴ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ... τὸ ἐπικαιρότατο ψευδώνυμο

(ΚΓ' - 215)

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ του (ΚΒ-993) ἀκυροῦται ἐλλείπει ε-παρκῶν ἀπαντησῶν. Εὐχαριστῶ Νεοελληνικὸν Σύνδεσμον, Ἰπ-τόλυτον, Καρλοῦ. ΜΑΥΡΟΣ ΟΜΙΛΑΡΧΙΚΟΣ